

הרצאת נתיב מס. 188 להשפיע ולהיות מושפע

ברכות ואיחולים לכולכם כאן, חברי הטובים ביותר. אנו כולנו חברים. יש בינינו קשר פנימי עמוק, שכבר נוכח או נמצא באופן פוטנציאלי, במישור של המציאות הפנימית. הגם שזו בינתיים רק פוטנציאליות, זה כרגע אפשרי להכיר בה. מטרתנו היא למצוא את הליבה של ההוויה שלכם וכך את הקיום האמיתי שלכם. הקיום האמיתי שלכם הוא אור ויופי. בקיום האמיתי אין ממה לפחד. ההדרכה שנתתי בכל השנים הללו מכוונת אתכם צעד אחר צעד דרך המבוך של אשליותיכם, המבוך של הפחדים הכוזבים שלכם מן החיים, מן העצמי. כל הצעדים שבהם אתם נוקטים כדי להימנע מלהכיר שאתם למעשה חווים את העצמי הכוזב הזה, מנכרת אתכם (מלשון ניכור) מן הגרעין שלכם, מן הקיום האמיתי שלכם באושר, שבתוכו אין ממה לפחד. אך עליכם לעבור דרך הפחד כדי לגלות שהוא אשליה ולבחור האם אתם מבקשים להמשיך ולחיות עם האשליה או לא. נדרש מאמץ ורצון לשנות ולהסתכן בדרכי חיים והוויה בלתי ידועות, כדי לוותר על כך (על האשליה).

מהו הפחד, ידידי? הוא קיים בהרבה צורות וואריאציות, ועם זאת יש מכה משותפת אחת, אתם מפחדים מן האספקטים ההרסניים והדמוניים של חלקים בהוויה הפנימית שלכם המעוותים באופן זמני. המודעות שלכם, בנפרדותה, אינה יכולה להשלים עם אספקטים הרסניים אלו. היא אינה יודעת כיצד לקבל אותם. היא מפחדת להיות מוצפת באנרגיות ההרסניות רק בגלל שהיא מעולם לא קיבלה אותם. המודעות שלכם גאה מדי ובלתי סבלנית, להוטה מדי להגביל את טווח ראייתה וחשיבתה מכדי לפנות מקום לכל הניגודים הקיימים בתוך הנפש האנושית. וכך בשל הנטייה המגבילה של המודעות שלכם, לא ניתן להתעלות מעל הניגודים. רק כאשר העיוות מתקבל בשלמות הוא יכול להתמיר את עצמו בחזרה למצבו המקורי, לכווץ יפה, יצירתי שממלא אתכם באנרגיה ומעניק לכם כוח ואושר. לא יכולה להיות דרך למציאות רווית אושר (חסד?) אלא אם כן אתם מוותרים על הרהורי השווא שהופכים אתכם לבלתי נכונים להתעמת עם האספקטים הלא רציונליים וההרסניים של עצמכם.

זה מביא אותי אל הנושא של הרצאת הערב. הייתי רוצה לדון באופן מפורט בסוגיה כיצד אתם משפיעים על הסיבה שלכם כשאתם פועלים מתוך הרמה ההרסנית של הווייתכם. איך אתם משפיעים על האחרים? ובכיוון ההפוך, איך אתם מושפעים על ידי אחרים הפועלים מתוך הרמות ההרסניות שלהם? הנושא הסבוך והחשוב מאד הזה אינו קל להבנה. אתם יכולים באמת להתחבר לזה ולעשות מכם דבר מועיל לעצמכם רק באם כבר השגתם כמות מסוימת של תובנה אל תוך העצמי האי-רציונלי והפרימיטיבי אשר בתוכם. כאשר תגיעו לנקודה שבה לא תצטרכו עוד להכחיש, להשליך ולהתגונן בפני החלק הרע הזה, כשתוכלו להכיר בו באופן צלול, אז תוכלו באמת להתמודד עם הסיבוכים שעולים מתוך האינטראקציה האנושית ברמות הנסתרות של ההרסנות והבערות שלכם ושל האחרים.

כל יצורי האנוש סובלים מקונפליקט ומכאב בסיסיים, בין אם הם מודעים לכך ובין אם לא, זה תמיד קיים. שוב, ככל שאתם יותר מודעים להם כך תוכלו לפתור אותם מהר יותר. הקונפליקט הוא כדלקמן: ברמה הפרימיטיבית והאי-רציונלית אתם שונאים ורוצים להרוס ללא תחושה ובקושי הנכם יודעים מדוע אתם שונאים ורוצים להרוס. ברמה הזו אתם אנוכיים לחלוטין ולכן אינכם מוכנים לקבל כל תסכול, קטן כגדול, מה שלא תהיה הסיבה לכך, השינאה האי-רציונלית והמשאלה להרוס קיימת בכל יצור אנוש.

הצלחתם לא להיות מודעים לשנאה ולהרסנות שלכם, וזהו השורש של כל החוליים והסבל שלכם. ככל שאתם מתקדמים בשיטה של עמידה מול עצמכם, אתם הופכים מסוגלים יותר לקבל את ההרסנות שלכם וע"י כך להתעלות מעליה. כאשר אתם הופכים להיות יותר מודעים, עליכם גם להתמודד עם המבוכה של האשמה שלכם.

אשמה מוסתרת היא הורסת (devastating) משום שהיא יוצרת מעגל זדוני (vicious circle) עצמאי שמשמר את ההרסנות. ככל שאתם מרגישים אשמים יותר, כך אתם מסתירים יותר את מה שגורם לכם להרגיש אשמים וכך אתם הופכים למסוגלים פחות לפרק ולהתמיר אותו. חוסר המסוגלות הזה, בתורו, מגביר את האשמה. ככל שאתם מתחבאים מעצמכם כך אתם מתסכלים את עצמכם יותר ושוללים מעצמכם את הטוב שהחיים נועדו להיות, כך אתם הופכים לכוועים יותר והרסנים יותר. אפילו אם זה לא מתבטא

בפעולות גלויות, האשמה הלא מודעת, כביכול, מובילה אתכם לבטא כלפי חוץ פעולות ועמדות של שנאה אשר דוחות את האחרים את החיים ואת הטוב שבהווה.

כעת, איך יש להתמודד עם האשמה הזו? ישנן שתי גישות חשיבה (אסכולות) בסיסיות שהתקיימו לאורך הדורות. האחת טוענת שאינכם אחראים על רגשות ועל עמדות שאינן מבוטאות כלפי חוץ. אתם אחראים רק על מעשיכם. כך שאם אתם שונאים ומביעים משאלה להרוג ולהרוס אינכם צריכים להרגיש אשמים בשל כך.

גישת החשיבה השנייה אומרת שמחשבות ועמדות הן **מציאויות חיות** ויש להן השפעה על האחרים. לכן, קיימת אשמה אמיתית בשל מחשבות ועמדות אלו. כמו כן עלינו לקחת בחשבון האם הנטייה החבויה להיות הרסני יכולה שלא להשפיע על פעולותיכם. אני רק אומר שזה בלתי מתקבל על הדעת ששנאה חבויה לא תבטא את עצמה בדרך כלשהי, אפילו באם האישיות נמנעת ממעשים אקטיביים. לעצור את עצמכם מלאהוב ולתת הוא גם פעולה. לעיתים כה קרובות השנאה המוכחשת מופיעה כלפי חוץ כמה שנראה כפסיביות בלתי מזיקה שנראה כאילו היא מכוונת כלפי העצמי "בלבד". אך השנאה הרוחשת מתחת לפני השטח מונעת מעשים חיוביים של אהבה ונתינה, זה מונע מן האדם מלתרום לחיים. כך שבחשבון סופי, כל מעשה זורם מן הישות שמתחת לפני השטח ומן האנרגיה של האדם. שתי האסכולות או הגישות לחיים, הלכאורה מנוגדות הללו, קיימות בכל אחד וגורמות להרבה בלבול. איזו מהם נכונה? איך אתם מתמודדים עם השאלות האלה? לפני שנוכל להמשיך ולדון באינטראקציה ההדדית ברמות ההרסניות שבין יצורי אנוש, השאלה הזו חייבת להתברר. האם שתי האפשרויות הללו יכולות להיות אמיתיות?

האם ייתכן ששתיהן אקסקלוסיביות בו זמנית? (Are they mutually exclusive?)

עליכם להכיר בכך שהאשמה שלכם על העצמי ההרסני הפרימיטיבי היא **יותר הרסנית** מן החלק הרע עצמו. עליכם לקבל את החלק הזה שלכם על מנת למוסס אותו. ישנו גם הבדל גדול בין פעולה גלויה של הרסנות לבין ההימצאות המנטלית והרגשית של היסוד הזה באנושות. זה נכון, למרות מה שאמרתי קודם לכן על ההשפעות וההשראות של עמדה נסתר. ועדיין לקחת על עצמכם אשמה הרסנית מכרסמת בקשר להרסנות סמויה עושה את הדברים כל כך יותר גרועים. בגלל האשמה הזו אתם שוללים (annihilate) את עצמכם וכך הופכים ליותר הרסניים. אתם מונעים חיים מעצמכם.

בכל אופן, למחשבות לרגשות, למשאלות ולעמדות שלכם אכן יש עוצמה. אתם יכולים לגשר בין שתי אמיתות סותרות לכאורה אלו רק על ידי נסיונותיכם הכנים להפוך את ההרסנות שלכם עצמכם למודעת, מבלי להצדיק אותה באמצעות ההרסנות של האחרים. ברגע שתעשו זאת, אתם הופכים את ההרסנות ללא פעילה, מבלי להכחישה או להסתיר אותה. כאשר אתם מכחישים את הרשעות והאנוכיות שלכם, אתם גורמים צרה לעצמכם ולאחרים. לדוגמא, כשאתם בהכחשה, אתם צריכים להאשים ולגנות את האחרים, כדי להפוך את האחרים אחראיים למה שאתם מרגישים אשמים מדי לגביו מכדי לעמוד מולו בהגינות. אפילו אתם, העובדים בחריצות כה רבה בנתיב זה, מתמקדים ברוע המדומיין או המציאותי של אחרים עד שאתם מכחישים את (הרוע) שלכם. אתם מעוותים ומגזימים עד לזיוף. אתם עוסקים בחצאי אמיתות כי מה שאתם משתמשים בו בתור ההצדקה (case) שלכם נגד האחרים עשוי לכלול אלמנטים מציאותיים של רוע אצלם, אך הם אינם אחראים לאומללות שלכם. ההתעקשות שלכם על כך שהם כן (אחראים לאומללותכם) היא ביטוי עמוק להכחשה של אחריות עצמית ולתלותיות. בעצם אתם אומרים "אני תלוי ברוע או בהעדר הרוע של האחר"

זה לא קשה לראות את המלכוד שבו זה שם אתכם. אם ברמה חצי מודעת אתם מבטאים את המסר לתוך החיים, הרי שברמה עמוקה יותר של הלא-מודע שלכם, אתם חייבים לשלם את המחיר ולנהוג לפי אותו מסר. אתם חייבים אז לבטא אל תוך חייכם גם "הרוע שלי אחראי לסבל של אחרים" ואז אתם מתנדנדים חליפות בין תלות אינפנטילית, באשליה שאתם חסרי אונים נוכח המעשים הרעים של האחרים לבין אומניפוטנטיות (כל-יכולות), שבאה לידי ביטוי באשליה שאחרים הופכים קורבנות של הפגמים שלכם.

באופן הפוך, ברגע שאתם מקבלים אחריות על הסבל שלכם על ידי חיפוש אחר העיוותים והנטיית ההרסניות שלכם עצמכם, אתם משחררים את עצמכם מאשמה, ללא תלות בכמה לא בסדר האחרים הנם.

אתם תדעו מגיסיון אישי שכפי שאתם יכולים להיות מושפעים מן ההרסנות של אחרים רק עד לדרגה שבה אתם מתעלמים מן השליליות שלכם עצמכם, כך גם האחרים יכולים להיות מושפעים מן השליליות שלכם רק עד לדרגה שבה הם מכחישים את (השליליות) שלהם.

הכרה בעצמי האי-רציונלי שלכם, מבלי להפוך ולהיות כזה, מוציאה אתכם לחופשי. התרכזות בחוליים של האחרים היא צעד הרסני כשלעצמו והופכת את המלחמה ברע שבתוכם לבלתי אפשרית. אני לא מתכוון לטעון שעליכם לקחת אחריות בלעדית בעימות ולנקות כליל (לטיח את חלקו) את האדם האחר. בכל פעם שישנה אינטראקציה שלילית, שני הצדדים חייבים להשתתף באחריות. אך להשוות ולמדוד את אחריותכם לזו של האחר במטרה להפוך את עצמכם לקרבן ברמה הרגשית, כמוהו כהכחשה של חלקכם אתם, אפילו אם אתם משלמים מס-שפתיים לרעיון שגם אתם תרמתם לעימות. מה שבקביעות קורה כשאתם מחפשים את תרומתכם אתם לאינטראקציה שלילית, הוא שאתם מתחילים לראות איך שניכם משפיעים האחד על השני מתוך הרמות ההרסניות שלכם. אז אתם באמת חולקים באחריות. הכרה זו באמת משהרת. היא פוטרת אתכם מכרסום של האשמה עצמית מבלי לסלק את האחריות שהיא שלכם. זה מאפשר לכם לראות ולבטא את חלקו של האדם האחר בתוצאה ההדדית מבלי להפוך לשופט מאשים ומתקרבן (מלשון הופך את עצמו לקרבן) לזה יש תוצאה מרגיעה וזה בדך כלל הופך את הביטוי העצמי שלכם לאפקטיבי, אם האדם האחר בכלל מעוניין לתקשר בכנות. אם האדם האחר אינו מעוניין, זה כבר לא יגרום לתיסכול מתיש עבורכם. אינכם תלויים עוד בהוכחת חפותכם. אתם רואים ויודעים את האמת. הידיעה הצלולה הופכת אתכם לחזקים ומפרקת אנרגיה שלילית. כאשר אתם מסתירים את הרוע שלכם מאחורי הרוע של האחרים, אתם תמיד הופכים חלשים, והמאבק שלכם אינו אפקטיבי. מאבק אפקטיבי, תקיפות בריאה, הופכת לאפשרית רק כשאינכם מסתירים עוד מן התובנות הכנות שלכם ומן ההרסנות שלכם- כשאתם חדלים להיות צבועים ברמות האלו שהן כה עדינות.

אז אתם רואים, ידידי, מגמות הפוכות לכאורה מגושרות ביניהן באמצעות **המפתח** שאני ממליץ עליו בפניכם בהתמדה. **עימדו מול הרוע והאי-רציונליות שלכם** ומול האספקטים הפרימיטיביים ההרסניים שלכם- מבלי לאבד קשר עין עם העובדה שזהו רק **אספקט מינורי שלכם**. אם תזדהו באופן מלא עם החלקים ההרסניים הסמויים שלכם, זה יהיה בלתי אפשרי להיות ולקחת אחריות על כך. בכל זאת, ככל שאתם מסתירים זאת, כך אתם מאמינים בסתר שזהו העצמי האמיתי שלכם, האמת הבלעדית עליכם. כשאתם מוציאים זאת מן המסתור, מופיעה בהכרתכם המציאות הנפלאה שיש בכם כל כך הרבה יותר ממה שהאמתם בסתר. כשאתם משתמשים במפתח זה, אינכם מחצינים בפעולה (act out) את הרוע, ישירות או בעקיפין—אינכם מפזרים רוע. המחשבות, הרגשות ומשאלות הרוע שלכם יכולות להיות מטופלות ישירות וביעילות כשאתם מכירים בהן. ברגע שאתם מכחישים אותן, רעל מתפשט מכם אל האחרים ובתוך מערכת הנפש והגוף שלכם.

אתם יכולים לוודא בכל יום בחייכם, באם אתם באמת מסתכלים באינטראקציות שביחסים שלכם, שהמפתח לחיים הוא ההכרה הכנה בחלק הפרימיטיבי, הרסני שלכם. המפתח הזה יהפוך אתכם למסוגלים לחוות במלואו את האושר של העולם האמיתי, שבאופן תמידי מנסה לתקשר את עצמו אליכם ואתם בעיוורון הודפים אותו מכם והלאה כשאתם מכחישים בפחד את השליליות שלכם.

הבה ונבחן כיצד אתם משפיעים על האחרים מתוך רמות ההוויה **החיוניות** בעלות ההכרה העצמית והמטוהרות. הרמות הצלולות והחופשיות שבהן אתם באמת ובאהבה- שבהן אתם נותנים את עצמכם (give of yourself) ועדיין אתם חזקים ואסרטיביים ואינכם מניחים להרסנות של אדם אחר לגרום לכם נזק- או שתהיה לה השפעה חזקה על סביבתכם. ההשפעה מתבטאת בכל הרמות. ברמת הפעולות והמילים, יש לכם כוח מיוחד, השפעה ישירה לטובה ואתם משמשים דוגמא, למרות שהחוזק שלכם עלול, לעיתים, להיות מובן שלא כהלכה. אלו שמנסים להפוך אתכם אחראים לסבל שלהם ו"להדביק" את הרוע שלהם אליכם, ייכשלו משום שאתם כבר למדתם לעמוד מול העצמי ההרסני שלכם. החופש שלכם עלול לגרום עלבון, אך בטווח הארוך יש לכך השפעה מטהרת. האנרגיה הטהורה שלכם יכולה לחדור מבעד לאפלה ולפזר את רעל השליליות של האחרים. לכן, אדם חופשי יכול לעקוף את שכבות הרוע ולהפעיל את הטוב ביותר אצל האחרים. זה עשוי לתת לאדם האחר שמץ של מושג על מה שהוא/היא יכולים להיות, כך שלא יצטרכו עוד להסתתר מפני עצמם.

עד לאותה הרמה שאתם כך משוחררים, עד לאותה הרמה תוכלו להמיס את הרוע אצלכם ואצל האחרים. אתם משפיעים על רמות המציאות הנפשית של האחרים המשוחררות במידה שווה, כך שאנרגיה נהדרת מתחוללת כמעין המתגבר. האנרגיה מוכפלת ומתפשטת, מתאחדת עם זרמי אנרגיה דומה של אחרים. זה צובר מומנטום. זה מחלחל מבעד לאפילה ולחושך שהשלילויות יוצרות. זה חודר מבעד לקירות המורעלים של הנפרדות שנוצרות על ידי בערות, אשליה וזדון. ועכשיו אתם יודעים במה תלוי הכח הזה שבכם: הכרה מתמדת בהרסנות הלא רציונלית שבכם.

כאשר אתם בין מצב למצב, לעיתים משתמשים במפתח הזה אך לעיתים לא, יתרחש קרב נדנדה ביניכם לבין האחרים ברמה הלא מודעת. במקום שבו המצב המשוחרר שלכם עדיין חלש, הוא עלול להיכנע לאכזריות של האשמה מאדם שמכחיש בחוזקה אחריות עצמית ולכן מרחיב את האשמותיו הצדקניות. במקרים וביחסים אחרים, החוזק של האמת המשוחררת שלכם עשוי לנצח את העצמי השלילי מוחלש של אדם אחר – אשר ההשלכות וההאשמות שלו אינן יכולות להיתקל בהתנגדות (מצדכם) כשאתם עצמכם במצב של ההכחשה וההאשמה, אך בקלות יכולות להיתקל בהתנגדות כשאתם משוחררים - אפילו עד לדרגה מסוימת- על ידי הכרה בהרסנות שלכם.

כאשר רמות לא מודעות של שני אנשים משפיעות האחת על השנייה, יש לקחת בחשבון את המצבים המשתנים והלא יציבים של שתיהן. בכל רגע נתון, התוצאות נקבעות על פי הדרגה שבה אחד מהם, או שניהם משתמשים במפתח לחיים. לוחמה והרסנות הדדית היא התוצאה הסופית שנוצרת כאשר שתי ישויות, אומות או יחידים, אינן משתמשות במפתח. ככל שאתם משתמשים במפתח ומפסיקים להסתתר מאחורי החוליים של האחרים, כך תחזקו את כל ישותכם ותאפשרו לעצמי האמיתי שלכם להתגלות. זה, (העצמי האמיתי) בתורו ישתלב עם האספקטים המשוחררים של האחרים ויעודד אותם, כאשר הוא מתעלה מעל השלילויות שלהם. כך, תעזרו להם לדעת שהאספקטים השליליים שלהם אינם המציאות שלהם בשלמותה ולהתנסות בעצמי האמיתי שלהם שמעבר לשלילויות האלה. האינטראקציה לא תתרחש בהכרח בעקבות מה שאתם אומרים אלא כתוצאה מהדרך שבה אתם משפיעים על ההווה שלהם. גם למה שאתם אומרים תהיה תוצאה (impact) שונה. איך אתם אומרים זאת, איך אתם פועלים, איך אתם מרגישים לגבי האחרים ייקבע (בסביל) על ידי עד כמה אתם מקבלים את השלילויות של עצמכם. בדרך זו אתם מפיצים טוב (ו' בשורוק)

ההרסנות שלא הכרתם בה, ושהשלכתם אותה, מיד משפיעה על (ההרסנות) המקבילה שלה אצל האחרים. האשמה הדדית, האשמה הנובעת מצדקנות עצמית, הלהיטות "לתפור תיק" נגד האחר, כל הטקטיקות החמקמקות הללו בונות את הסכסוך ואת העימות, את הכאב ואת המבוכה.

כעת הבה ונהפוך את התהליך. כיצד אתם מושפעים מן האחרים? רק מעט בני אנוש חיים בכמות כזו של הרמוניה וחוזק, עד כדי כך שעבדו עם עצמם עד לנקודה שאינם יוצרים הרסנות יותר. רוב בני האנוש עדיין נמצאים במצב של התגוננות מפוזרת מפני החיים, אפילו כשאין כל סיבה לכך וכאשר הם בקשר עם אלה שמוכנים לתת להם אהבה ועזרה. כך הם מפזרים רוע בהיותם אטומים לאמת ולאהבה, לנתינה ולקבלה. אך מספר בני אנוש מפותחים, כבר אינם במצב הזה והם, כפי שאמרתי, חופשיים מספיק לתת את מיטבם, ללא הגנות. עדיין זה לא הופך אותם למחוסנים מהרסנות של האחרים. הם עלולים להיות מושפעים בנקל מן המחשבות והרגשות השליליים הלא מודעים, האנרגיה המזוהמת של אנשים אחרים, כך שהם נשארים במצב קורבני ותליתי. זה כאילו הם מבטאים אל תוך החיים: "אני דורש סביבי שלמות, כדי שאוכל להישאר עם מה שזכיתי בו, כדי שאוכל להישאר במצבי הבהיר והמאושר" כאשר זה עדיין המצב, התקדמות נוספת רבה צריכה להיעשות, משום שחיסון אמיתי מן ההרסנות של האחרים מגיע רק לאחר ש התלות הזאת כבר אינה קיימת יותר. כאשר שלילויות של מישהו אחר משפיעה עליכם, חייב להיות ספק עצמי וחייבת להיות בכם אשמה, כתוצאה מכך שלא עמדתם פנים אל פנים מול כל המבוכה והדחפים ההרסניים שלכם. אין זה משנה עד כמה הרבה עשיתם זאת, עדיין קיימים אזורים בלתי נקיים, שהרי אחרת לא הייתם כה פגיעים וכה מושפעים מחוליי האחרים. זה אומר שעליכם לחזור לחיים הארציים ולחיות במימד הזה של הדואליות שבו עליכם להיאבק בהפכים- תענוג וסבל, חיים ומוות, טוב ורע. אינכם יכולים להתעלות מעל ההפכים הללו כל עוד המפתח לחיים אינו בשימוש.

כשאתם כה מושפעים מן השליליות של האחרים, עליכם לחקור באמת מה הופך אתכם לכה פגיעים. התלות והפגיעות (ו' בשורוק) הללו ברמה הפיזית, מתאימות להכחשה פסיכולוגית של אחריות עצמית והתעקשות להאשים את החיים או את האחרים באומללותכם. חייב להיות שטח מסוים שבו אינכם פוגשים את עצמכם בכנות. משום שאם תעשו זאת בשלמות, הנביעה של האנרגיה השלילית של האחרים תהיה בלתי אפקטיבית לחלוטין כלפיכם. לא תצטרכו לבנות הגנות שקריות שיהדפו הכל כך ששום דבר לא יעבור דרכן אליכם. אחרי הכל, סיבה אחת שבגללה ההגנות האלה נבנות היא כדי להדוף את הכאב שגורמת האכזריות והעוינות של האחרים, הדרישות הבלתי מוצדקות שהם דורשים מן החיים ולכן גם מכם. אתם יכולים להיות לגמרי מודעים לפחד שלהם, אך רק בהדרגה מתחילים לחקור ולגלות שההגנות הללו הודפות הצידה הכל וכל דבר שלחיים יש להציע בנדיבות כה רבה. לכן ההגנות הן לרעתכם. הן מונעות את הטוב של החיים מלהגיע אליכם ומן הטוב שלכם מלהגיע החוצה אל החיים. כשהוא ממלא אתכם בטוב ביותר שקיים- הרגשות הטובים שלכם.

כשאתם נוטשים את ההגנות שלכם, באפשרותכם להתמזג עם החיים, להיות מותכים (melt) עם הישות הפיזית של האחרים, כשאתם מחליפים איתם אהבה ואמת. האמת האוניברסלית מתבטאת באופן ייחודי בכל פרט ופרט. הגיוון בהתבטאויות מעניק לחיים רטט מיוחד מבלי לנפץ את השלווה הפנימית של היחיד.

הזרימה של החילופין (ההתמזגות עם האחרים. ד.ב.) מעשירה אתכם באופן כה עמוק עד שאין מילים לתאר זאת. זהו ההפך המדויק של חיים כשאתם "ארוזים" (encased) בתוך קירות ההגנה שלכם, אשר מפרידות אתכם לחלוטין ויוצרות בדידות עצומה. ההגנות הללו יוצרות קיום מאד תלוי, מוגבל וסובל.

מצד שני, אינכם יכולים להיות לגמרי חשופים כשאתם במצבכם העכשווי, משום שלא חקרתם את אותן רמות הוויה שלכם שבהן אתם מאשימים את האחרים על הרוע שלהם כשאתם נמנעים מלעמוד מול (הרוע) שלכם. במצב זה אתם פגיעים באופן קיצוני - מה שעלול להיות מתורץ בדרך של רציונליזציה בטענה היהירה של היותכם "רגישים". אך הרגישות הזאת אינה סימן של אינדיבידואליות ייחודית במובן האלוהי. זהו עיוות בפני עצמו, וככזה, מיותר. במצב "רגיש" זה, הכל חייב להכאיב ולחדור לתוכם. אם אינכם משתמשים בהתמדה ובמרץ במפתח שנתתי לכם, אתם זקוקים לחלוטין להגנות ההרסניות שלכם אשר משאירות אתכם מחוץ לחיים (shat you out of life).

זה מתפקידכם למצוא צורת הוויה שבה אתם מוגנים במידה מספקת ובאופן ריאליסטי, ולא בצורה של הרסנות עצמית לא ריאליסטית. ההגנה הריאליסטית והמספקת נגד הרוע של האחרים היא עימות עצמי יום-יומי, ישיר, נחוש ויסודי. הסימנים של הרוע המוסתר שלכם, נוכחים תמיד בתגובות המפוזרות הכעוסות והמבולבלות שלכם. אם אתם מפסיקים לדחוף הצידה ולעשות רציונליזציות על כל דבר שמפריע לכם, כהרגלכם, בתחילה תגלו שאתם מופרעים ממה שהאחרים עושים לכם, שיכול להיראות, או בעצם להיות, חוסר צדק. אך אל תישארו ברמה הזאת כשאתם משכנעים את עצמכם שהפעולות של האחרים מצדיקות ומסבירות את הפרעה שלכם. כאשר תתנגדו לפיתוי הזה, תהיו קשובים לשיעורי החיים וסימניהם.

ביום שבו אתם תבלו במצב מאושר שבו אינכם דוחים את החיים מבפנים ומבחוץ, אלא, במקום זאת, יוצרים קשר עם ההוויה הפנימית ביותר שלכם וע"י כך עם היקום כולו, (ביום) שבו תחוללו שמחה ושבו יהיו לכם חילופים משמעותיים עם האחרים, תדעו שביום הזה אינכם מתגוננים בפני דבר. אך ייתכן שתהיו ברי מזל ביום ההוא להגיע אל הממד הנפשי של אנרגיה רוחנית ומודעות חזקה, צלולה ומשוחררת. שום הרסנות לא-מודעת של אחרים לא תעמוד בדרככם.

אם הסיבה לאושר שלכם תהיה האחרונה האם אתם באמת בטוחים וחופשיים? האם אינכם תלויים עדיין ולפיכך חרדים באופן בלתי נמנע?, בין אם אתם בכלל חווים את החרדה וחוסר האמון האלה במשך כל הזמן ובין אם לא. התשובה היא ברורה מאליה. עליכם לגעוש כדי להפוך לגמרי לעצמכם ולכן לא זקוקים יותר להגנות הרסניות שמפרידות אתכם ושמעבירות את האחריות על מצבכם אל אחרים.

רוב הימים מציעים הזדמנויות לעשות זאת. התגובות הרבות של חוסר נוחות עם עצמכם ואם אחרים הם הרמזים. בחנו אותם. בתקריות בחייכם ובתגובותיכם אליהם, אתם פוגשים במרפא הגדול מכולם: החיים עצמם.

יש לכם משהו שאתם צריכים לראות שעדיין לא באמת הכרתם אותו. מדוע אתם כה פגיעים? אם אתם שמים לב לסבל ולחוסר הנוחות שמהם אתם סובלים כעת, ומחליטים, בכל המרץ והנחישות של העצמי האמיץ שלכם שאתם רוצים לראות את אותו חלק בכם שאחראי על היותכם מושפעים מן הרוע של האחר, כי אז אינכם יכולים להיכשל לגלות זאת ולהפוך ליותר משוחררים ומוגנים מאי פעם.

לרוע המזל, שוב ושוב הפיתוי להתרכז ולהתמקד במגרעות או ברוע של אדם אחר מפריד אתכם מהיכן שעליכם להיות. מה שאתם רואים באחרים יכול להיות או לא להיות נכון, אך באמת תהיה לכם שלוה בקשר לכך, רק לאחר שתבינו מדוע אתם פגיעים כלפי השליליות של האחרים.

אינני יכול להדגיש חזק מספיק את הצורך להשתמש במפתח הזה. הייתי רוצה לומר לכם כאן, ידידי, שאלו מבינכם שיתמידו בנתיב המאוד תובעני אך מאד אמיתי הזה, ימצאו את מצב הזרימה הבלתי מוגן של ביטחון, אושר ושלוה. הנתיב הוא כה מרגש משום שהוא לא מותר שום מקום להשלכות ולבריחה. חלק נופלים בצד הדרך כי עדיין אינם מעוניינים ללכת את כל הדרך עם עצמם ומעדיפים להדגיש את ההאשמה. אך אלו מבינכם אשר הולכים אחרי כל הדרך, אינם יכולים להימנע מלגלות את אמת ההווה. אין להכחיש שהנתיב הזה מקשה במשימות שהוא מטיל בעיקר משום שהוא אינו מתיר כל בריחה. הוא מוותר על כל הרגשנות שמעודדת את חולשותיכם והתחמקותכם. אך משום כך, הוא ממלא את ההבטחה שהוא נותן, כפי שיותר ויותר מכם מתחילים לגלות. אתם תמצאו את ערככם האמיתי רק כאשר תאזרו אומץ למצוא את האספקטים הרעים, המעוותים. אז תמצאו את היכולת האמיתית שלכם לאהוב ולהיות נאהב – לא כאידיאל בלבד, או אשליה אלא כמציאות יום-יומית בחייכם.

אלו אינן הבטחות ריקות ואידיאלים רחוקים. אלו הן ההבטחות שהחיים שומרים לאדם אשר משתמש במפתח לחיים במישור הקיום הזה. ככל שאתם עושים זאת יותר, פחות תזדקקו להגן על עצמכם כנגד הכאב, ולכן כנגד האושר השופע של החיים, המתנה של החיים, שמגיעה אליכם בכל זמן.

תרגום: דוד בייטנר